

Kohei SAITO Systeembreuk. Marx geactualiseerd met **krimp** communisme.

Saito deed onderzoek in de Marx archieven en ontdekte daar een brief uit 1881, 14 jaar na publicatie van het Kapitaal waarin Marx stelde dat Rusland niet eerst hoefde te moderniseren onder regime of juk van het kapitalisme maar de dorpsgemeenschappen kon gebruiken voor de modernisatie, waarbij het gemeenschappelijke grondeigendom cruciaal is. Brief aan Zasoelitsj. Op basis van deze brief heeft Saito het boek geschreven waarin hij eerst uiteenzet dat alternatieven tegen de opwarming van de aarde anders dan krimp niet reëel zijn, integendeel verhullende doekjes voor het bloeden.

De NewGreen deal met zijn duurzame ontwikkelingsdoelen gaat uit van groei en daarmee worden de ecologische grenzen van het systeem Aarde verder overtreden. Ook al zou het Westen groei weten te ontkoppelen van CO² uitstoot zal de economische vooruitgang van China, India en de rest van de wereld tot grotere mondiale uitstoot leiden. Nordhaus: Groei brengt welvaart en welvaart brengt nieuwe technologie en daarmee kan dan met succes klimaatverandering het hoofd geboden worden. De voorstanders van ontwapening kennen dit verhaal.

Krimp kapitalisme kan niet bestaan omdat het systeem bestaat uit groei en plundering van...mensen.... Aardeanderen... en als de planeet op is de ruimte. Af en toe kan er een periode zijn voor intoming, bijvoorbeeld in het Westen tussen 1945 en 1970 maar daarna ging het echt los en er is nu naast het Neoliberalisme in het Westen een nieuwe vorm in China het Staatskapitalisme en elders Autoritair kapitalisme (India, Rusland, Saoedi Arabië). Alles gebaseerd op graaien is goed.

Krimp communisme bestaat tegen het einde van het boek uit vijf pijlers

De eerste is de overgang van een economie die zich vooral richt op de productie van aandeelhouderswaarde naar een economie die ten dienste staat van gebruikswaarde. Niet waar de meeste winst mee te behalen valt bepaalt de allocatie van productiemiddelen, maar waar echt behoefte aan is. Minder productie voor de markt en meer productie voor onmiddellijk gebruik.

De tweede pijler is een radicale verkorting van de geaggregeerde arbeidsduur door het afschaffen van zinloze arbeid, die, zoals de Britse antropoloog David Graeber met zijn aanval op bullshit-banen heeft laten zien, in een diensteneconomie tegen de veertig procent van de arbeid kan beslaan. Het gaat dan om zakenbankiers, managers, consultants, marketeers, curatoren, bureaucraten, beleidsmakers, adviseurs, controleurs en administrateurs.

Nummer drie is de afschaffing van de gemechaniseerde, Tayloristische arbeidsdeling en de terugkeer van ambachtelijkheid: niet-vervreemdende, betekenisvolle arbeid was ook bij de jonge Marx al het communistische doel.

De vierde pijler onder het eco-communisme is de radicale democratisering van de controle over de productiemiddelen door de naamloze vennootschap te vervangen door de coöperatie en de publieke nutsmaatschappij door communale zelfvoorziening.

En ten vijfde moet er een nieuwe vorm van industriepolitiek ontwikkeld worden die niet is bedoeld om mobiel kapitaal aan te trekken maar juist om de essentiële, immobiele arbeid van verzorgers, onderwijzers, bouwers en boeren verder te ontwikkelen en meer te waarderen.

Voorbeelden zijn Barcelona als fearless City met een verklaring van de klimaatnoodtoestand door Barcelona, stad zonder angst.

Initiatieven om los van de Staat participatieve democratie en medezeggenschap te realiseren kwamen uit het zuiden Mexico Latijns Amerika met La Via Campesina. Een beweging om de landbouw in eigen hand te houden en onder collectief, autonoom beheer te plaatsen

Conclusie AJW

Saito heeft Marx goed bestudeerd en oprecht blij dat hij in de brief een andere kant van Marx ontdekt heeft zodat we het communisme voor krimp anti kapitalistisch in kunnen zetten.

Zijn 5 punten zijn prima en de voorbeelden die hij geeft ook. Jammer dat hij La Via Campesina niet beter uitgezocht heeft en kan presenteren, een gemiste kans.

Een groter gemis is het ontbreken van de rol van het Consumentisme. In parlementaire democratieën, totalitaire staten en zelfs onder militair bewind wordt de mens niet als burger beschouwd maar onderdeel gemaakt van de alles overheersende Consumptie .Dat de mens daar gevoelig voor is en te manipuleren weten we sinds Bertold Brecht het duidelijk stelde. Wat deze laatste niet kon weten dat de behoefte aan brood opgevolgd wordt door luxe beleg luxe leven, autos, vliegreizen, verveling en Obesitas van Mens en Aarde. Wat waren de verheffingsdenkers optimistisch met het idee dat als de mens minder werkt hij meer tijd neemt voor zinnige dingen en gemeenschap. Iedereen die na Covid de hernieuwde groei van consumptie bemerkt, ik woon tegenover een Café met een druk buitenterras dankzij Covid, weet dat de overvloedige consumptie de Obesitas van de aarde stimuleert.